

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ :

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ—ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΙΟΥΝΙΟΣ

1933

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & Σ^Α ΕΚΔΟΤΑΙ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ» ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 46^Α
ΑΘΗΝΑΙ

Ε. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

Et nous sommes tout seuls enfermés dans
 [mon rêve,
 Nous avançons furtifs, confiants, hasardeux,
 Dans un monde infini où l'on ne tient que
 [rien.
 Un mur prudent et fort nous sépare des
 [hommes,
 Rien d'humain ne pénètre aux doux lieux
 [où nous sommes.
 Les bonheurs, les malheurs n'ont plus de
 [sens pour nous;
 Je recherche la mort en pressant tes genoux,
 Tant mon amour a hâte et soif d'un sort
 [extrême,
 Et tu n'existes plus pour mon cœur, tant je
 [t'aime!
 Mon vertige est scellé sur nous comme un
 [tombeau.
 — Ce terrible moment est si brûlant, si beau,
 Que, lorsque lentement l'aube teint ma fe-
 [nêtre

C'est en me réveillant que je crois cesser
 [d'être...

Ἐδῶ ἡ ρητορεία εξαφανίζεται, οἱ λέξεις
 παύουν νὰ εἶναι στεγνά ἰδιογράμματα, καὶ
 γίνονται ζωντανές καφτερές οὐσίες ποὺ εἰσ-
 χωροῦν μέσα μας καὶ μᾶς μπάζουν στὸ μα-
 γικό κύκλο τῆς ἰδίας μας ἐρωτικῆς μέθης.

«Sont romantiques, ἔγραφε κάπου ἡ
 Νοαίly, ceux qui ne font pas adhérer
 étroitement la parole à l'idée, et dont
 les sentiments n'ont pas pour répondant
 la netteté du feu intérieur.»

Ἡ ρομαντικὴ αὐτὴ, ἡ ἔξαλλη, ἡ ἀσυγ-
 κράτητη, ἦταν συχνὰ μιὰ ἀληθινὴ κλασσικὴ.
 Γιατὶ ἡ ἔκφρασή της εἶχε πάντα σχεδὸν ἓνα
 ἀντίκρουσμα: τὴν ψυχικὴ φλόγα, τὸ πάθος.

Κ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΕΞΗ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΝΟΑΙΛLES

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΕΛΛΗΝΑΣ ΠΟΙΗΤΑΣ

ΜΙΑ ΒΡΑΔΙΑ ΣΤΗ ΒΕΡΟΝΑ

Βερόνα, τίς πλατεῖες σου τὸ βράδι ἀσημοβρέχει
 μὲ σμιλακῆς καὶ κυπαρίσσια, οἱ ρόδινοι οὐρανοὶ
 χαρακωτοὶ καὶ δείχνεται σὰν ἀπὸ μυναρέδες
 πρασινοπένθιμο στεφάνι ἢ χώρα νὰ φορῆ.

Στοῦ παλατιοῦ ξεθωριασμένα τὰ χρυσάφια κοίτα
 πῶς κυματίζει λαμπερὴ μιὰ χλαῖνα χνουδωτὴ!
 Τὰ ἐρωτικὰ τὰ περιστέρια ὑπάκουα
 ἀνατριχιάζουν ἐκεῖ πέρ' ἀπὸ ἠδονή.

Ἄνάμεσ' ἀπ' τοὺς τούβλινους τοίχους ποὺ καθρεφτίζει
 στὸ ρέμμα του ὁ Ἀδίδης ρέει πλατύς, κοκκινωπὸς
 ὀρμητικά, γοργά. Στὴν πόλη τῆς Ἰουλιέτας
 τοῦ αἵματός ἔχει τὸ χρώμα ὁ ποταμός!

Τραγικὴ γλύκα πολιτείας αἱματοσπαρασμένης!
 Δρόμοι, ποὺ ζοῦν τὰ περασμένα κάτου ἀπ' τὸ φτερό
 τοῦ κοιμισμένου ἀνέμου! Νά! Μιᾶς μάσκας ὁ ἴσκιος τρέχει
 στῶν ἐραστῶν πολέμων τὸ χορό.

Τινάζομαι, τὸ σπίτι σου ξανοίγω, Ἰουλιέττα,
κατάμαυρο, γιὰ κλαῦματα, κροῦ κάθουνο : εἶν' ἐκεῖ
ποῦ ὁ δροσερὸς κορναλὸς μὲ τὸ κελάδισμά του
σὲ τρόμαξεν. ὦ ἐσύ,

πῶς κήηρες, πῶς φραγώθηκες, τοῦ μαρτυρίου νεράϊδα !
Τί ὄραϊο τοῦ πόθου πύρινου ποῦ σ' ἄρκαξε τὸ κῆμα,
τὴν ὥρα ποῦ ἔξαφνα ἔκραξες :

— «Παραμένα, ἐτοιμάστε μου τὸ μνήμα !

Τὸ μνήμα μου ἐτοιμάστε καὶ τὸ ξόδι μου,
βιολετί, μαῦρο στρώστε μου τὸ νυφικὸ κλινάρι,
ἀνίσως δὲν τὸν ἀγκαλιάσω τὸν ὁμορφονιό,
ποῦ ἔλυμπε μέσ' στὸν κῆπο σὰ φεγγάρι.»

Ἄγνάντια στὴν ἥρωική, στὴ γοερή σου μίνητα,
στὸ βάσανο ποῦ σ' ἔκαιγε, σὰ σκούσματά σου ἐμπρός,
ἢ δίψα εἶναι πηγὴ ἀναβροστικὴ
καὶ ἢ πείνα χορτασμός.

Σὰν τὸν ἀνίκητο ἔρωτα ποῦ τὸν ἐξευγενίζου
τὰ δάκρυα, ἄλλο τίποτα δὲ βρίσκεται ἐδῶ κίτου,
τὸ γνώριζες. Ὁ πόλεμος, ἢ λοιμικὴ, ἢ φωτιά,
χλωμὰ εἶν' ἀντιφεγγίσματά του.

— Ποῦ εἶν' ἀδερφή μου, ὁ κόρφος σου κ' ἡ αὐγερινή σου ὄψη ;
Νύχτα' σοῦ φέρνω τὴν καρδιά μου, βογγοαναστενάζει
τὸ περιστέρι ἀπάνω στὴ συγκομουριά
σὰ νὰ πεθαίνει ἀπὸ μαράζι . . .

Βαρὺ παλάτι παραπέρα πορφυροβαμμένο,
κλειστὰ τὸ παραθύριά του τὰ πράσινα κρατεῖ
σὲ πλάττει ἀχνοτριανταφυλλιά. Χινόπωρο ἕνα βράδι
ἔγραφε τὴν Παράδεισό του ὁ Ντάντες μέσα ἐκεῖ.

Μὲ γλύκα θεία τὰ μῖτια του γεμίζουν γύρω οἱ λόφοι
τὴν ὥρα ποῦ ἀποκαρωμένοι, σκεπτικοί, γιὰ ἰδέξ !
τὸ γλυκοχάραγο οὐρανὸ τῆς Ἰταλίας οἱ ἄγγελοι
σγέρονον ἀπίνου ἀπὸ τὶς σμιλακιές.

Μὰ πὸ πολὺ μοῦ εἶσαι ἀκριβό, τοῦ μεθυστοῦ ἐσὺ σπίτι,
κ' ἐσὺ μπαλκόνι, ἀπ' τ' ἀηδονιοῦ τοὺς γόους λαχταριστό !
Αὐτοῦ χαϊδολογοῦσες, Ἰουλιέττα,
τὸ Ρωμαῖο σὶ τὸ λαιμό σου κρεμαστό !

Μὰ πὶὸ πολὺ μοῦ εἶσαι ἀκριβό, τοῦ πυρετοῦ μπαλκόνι
σκοταδερό, πὸν ἡ μεταξένια σκάλα σου λαλοῦσε
στριφογυρνώντας, καὶ τὸ ταῖρι, σμίγοντας τὰ χεῖλη του,
μ' ἓνα «πιά σ' ἔχω» σὲ λυγμοὺς ξεσποῦσε.

—Εὐλογημένος ὁ ἔρωτας μέσα κι ἀπάνου σὲ ὄλα,
ἱερό κι ἄς εἶναι τὸνομά του, ἀκέρια πέρα ὡς πέρα
καὶ ἡ βασιλεία του! Τὶς δάφνες καὶ τὰ ρόδα φέρνω
αἰῶν Καπουλέτων μοναχὰ τὴ θυγατέρα.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΝΥΧΤΙΑ ΒΕΝΕΤΙΚΗ

Δυὸ ἄστρα ἀχνοφωτίζουνε τὰ σκοτεινὰ νερά,
κι' ἀκούγεται τὰνάλαφο τὸ κῦμα πὸν φιλά,
καθὼς κυλάει, τοῦ παλατιοῦ Μπαρμπάρο τὰ σκαλιά.

Τὸ κάθε κῦμα ὅπως γλυστρά μ' ἓν' ἄλλο ζευγαρώνει·
θλίψη ἀγκαλιάστρα, κράξιμο πὸν πόννο φανερώνει.
Τοῦ φάρου τὸ σμαράγδινο τὸ φῶς τὰ στεφανώνει.

Γόντολες πᾶνε κι' ἔρχονται κι' ἀργογλυστροῦν βαριά.
Δυὸ ἄντρες κουβεντιάζουνε, τραβώντας τὰ κουπιά·
ἀκούω τὸ κῦμα καὶ τὶς δυὸ φωνές τους μοναχά.

Σὰ μονοκόμματη ἡ νυχτιὰ πέτρα, γαλατοχρῶμα.
Τρῖζει κάποιο παράθυρο ψηλὰ σὲ κάποιο δῶμα.
Τῆς Δεισδαιμόνας τὸ γλυκὸ ποῦ τὸχουν θάψει σῶμα;

Ἐνα βαπόρι ζύγωσε κι' ἀράζοντας σφυρίζει.
Τάγερὶ ποιὸς τὸ πλάγιασε καὶ ποιὸς τ' ἀποκοιμίζει,
κι' ἀπόψε τὸ θαλασσινὰ τ' ἀλάτι δὲ μυρίζει;

Μοιάζει στὸ χρῶμα ἡ Βενετιὰ μὲ εἰκόνα παλιωμένη.
Κάτω ἀπ' τὴ μάσκα τῆς νυχτιᾶς τὴ μαυροκεντημένη,
δυὸ χέρια κρυφανοίγουνε πορτούλα κλειδωμένη.

Παλάτια ἀσημομέτωπα λάμπουνε στὸ κανάλι,
γιομάτο νύστα, πὸν ἔγειρε στοῦ ὕπνου τὴν ἀγκάλη,
σταματισμένο, αἰώνιο, μὲς στὰ ὄγρα του κάλλη.

Ὁραῖο νερὸ μᾶς κόλασης χλωμῆς, πὸν μ' ἀνταριάζει,
ἀφοῦ ἀπόψε ὁ θάνατος καθόλου δὲ μὲ σκιάζει,
ἀνέβα ὡς μὲ τὸ στόμα μου, πὸν σὲ ποθεῖ, σὲ κράζει . . .